

Storkene

Eventyr af Hans Christian Andersen

På det sidste hus i en lille by stod der en storkerede. Storkemoderen sad i reden hos sine fire små unger, der stak hovedet frem med det lille sorte næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille stykke derfra, på tagryggen, stod så strunk og stiv storkefaderen. Han havde trukket det ene ben op under sig, for dog at have nogen ulemghed, idet han stod skildvagt. Man skulle tro, han var hugget ud af træ, så stille stod han. "Det ser vist nok så fornemt ud, at min kone har en skildvagt ved reden!" tænkte han. "De kan jo ikke vide, at jeg er hendes mand – de tror vist, jeg er kommanderet til at stå her. Det ser så raskt ud!" Og så blev han ved at stå på det ene ben.

Nede på gaden legede en hel flok børn, og da de så storkene, sang en af de modigste drenge – og siden de alle sammen – det gamle vers om storkene. Men de sang det nu, som han kunne huske det:

"Storke, storke steje Flyv hjem til dit eje! Din kone ligger i reden sin Med fire store unger. Den ene skal hænges, Den anden skal stænges, Den tredje skal brændes, Den fjerde endevendes!"

"Hør dog, hvad drengene synger!" sagde de små storkeunger. "De siger, vi skal hænges og brændes!"

"Det skal I ikke bryde jer om!" sagde storkemoderen. "Hør bare ikke efter, så gør det ikke noget!"

Men drengene blev ved at synge, og de pegede fingre af storkene. Kun én dreng – han hed Peter – sagde, at det var synd at gøre nar af dyrene, og ville slet ikke være med. Storkemoderen trøstede også sine unger: "Bryd jer ikke derom," sagde hun. "Se bare, hvor rolig jeres fader står – og det på ét ben!"

"Vi er så angst!" sagde ungerne og trak hovederne dybt ned i reden.

Næste dag, da børnene kom sammen igen for at lege, og de så storkene, begyndte de deres vise:

"Den ene skal hænges, Den anden skal brændes!"

"Skal vi vel hænges og brændes?" spurgte storkeungerne.

"Nej vist ikke!" sagde moderen. "I skal lære at flyve – jeg skal nok eksercere jer! Så tager vi ud på engen og gør visit hos frøerne. De nejer i vandet for os, de synger 'koaks, koaks!', og så spiser vi dem op. Det kan rigtig blive en fornøjelse!"

"Og hvad så?" spurgte storkeungerne.

"Så samles alle de storke, der er i hele landet, og så begynder høstmanøvren. Da må man flyve godt – det er af stor vigtighed. Thi den, som ikke kan flyve, stikker generalen ihjel med sit næb. Derfor: pas vel på at lære noget, når eksercitsen begynder!"

"Så bliver vi jo dog stængt, som drengene sagde! Og hør – nu synger de det igen!"

"Hør på mig og ikke på dem," sagde storkemoderen. "Efter den store manøvre flyver vi til de varme lande – oh, så langt herfra, over bjerge og skove. Til Ægypten flyver vi, hvor der er trekantede stenhuse, der går i en spids op over skyerne. De kaldes pyramider og er ældre, end nogen stork kan tænke sig. Der er en flod, som løber over, så landet bliver til mudder. Man går i mudder og spiser frøer."

"Oh!" sagde alle ungerne.

"Ja! Der er så dejligt! Man gør ikke andet end spise hele dagen. Og imens vi har det så godt, er der i dette land ikke et grønt blad på træerne. Her er så koldt, at skyerne fryser i stykker og falder ned i små hvide lapper!" – det var sneen, hun mente, men hun kunne jo ikke forklare det tydeligere.

"Fryser så også de uartige drenge i stykker?" spurgte storkeungerne.

"Nej, i stykker fryser de ikke! Men de er nær ved det og må sidde inde i den mørke stue og kukkelure. I kan derimod flyve om i fremmed land, hvor der er blomster og varmt solskin!"

Nu var der allerede gået nogen tid, og ungerne var så store, at de kunne stå op i reden og se vidt omkring. Storkefaderen kom flyvende hver dag med pæne frøer, små snoge og alt det storkeslikkeri, han kunne finde! Oh, det så morsomt ud, hvor han gjorde kunster for dem. Hovedet lagde han lige om på halen, næbbet knebrede han med, som var det en lille skralde, og så fortalte han dem historier – alle sammen fra sumpen.

"Hør, nu må I lære at flyve!" sagde en dag storkemoderen, og så måtte alle fire unger ud på tagryggen. Oh, hvor de dinglede! Hvor de balancerede med vingerne – og var dog færdige ved at falde ned!

"Se nu på mig!" sagde moderen. "Sådan skal I holde hovedet! Sådan skal I sætte benene! Én, to! Én, to! Det er det, som skal hjælpe jer frem i verden!" Så fløj hun et lille stykke, og ungerne – de gjorde et lille kluntet hop. Bums! Der lå de, for de var tunge i livet.

"Jeg vil ikke flyve!" sagde den ene unge og krøb op i reden igen. "Jeg bryder mig ikke om at komme til de varme lande!"

"Vil du da fryse ihjel her, når det bliver vinter? Skal drengene komme og hænge og brænde og stænge dig? Nu kalder jeg på dem!"

"Oh nej!" sagde storkeungen, og så hoppede den igen på taget ligesom de andre. Den tredje dag kunne de ordentlig flyve lidt, og så troede de, at de også kunne sidde og hvile på luften.

Det ville de – men bums! Der dumpede de, så måtte de til at røre vingerne igen. Nu kom drengene nede på gaden og sang deres vise:

"Storke, storke steje!"

"Skal vi ikke flyve ned og hugge deres øjne ud?" sagde ungerne.

"Nej, lad være med det!" sagde moderen. "Hør bare efter mig – det er vigtigere! Én, to, tre! Nu flyver vi højre om! Én, to, tre! Nu venstre om skorstenen! – Se, det var meget godt! Det sidste slag med vingerne var så nydeligt og rigtigt, at I skal få lov at komme i sumpen med mig i morgen. Der kommer flere nette storkefamilier med deres børn. Lad mig nu se, at mine er de pæneste – og så at I knejser! Det ser godt ud, og det giver anseelse!"

"Men skal vi da ikke have hævn over de uartige drenge?" spurgte storkeungerne.

"Lad dem skrigе, hvad de vil! I flyver dog mod skyerne, kommer til pyramidernes land, mens de må fryse og ikke har et grønt blad eller et sødt æble!"

"Ja, hævnens vil vi!" hviskede de til hinanden, og så blev der igen ekserceret.

Af alle drengene på gaden var ingen værre til at synge spottevisen end just ham, som havde begyndt. Og det var en ganske lille en – han var nok ikke mere end seks år. Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede år, for han var jo så meget større end deres moder og fader – og hvad vidste de om, hvor gamle børn og store mennesker kunne være? Hele deres hævn skulle gå ud over den dreng – han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne var så irriterede, og alt som de blev større, ville de mindre tåle det. Moderen måtte til sid